

Ramuri de durere

Rolea Nicolae

Somnoroasă noaptea vine peste ramuri de durere,
Pe când vântul suflă rece prin izvoare de tăceri,
Eu prin liniștea furtunii iau din slove mirt și miere
Să-mi adăp bătrânul suflet sub umbrela de poveri.

N-am mimic cu nimeni astăzi, dar alerg prin poezie:
Puști ștrengar fără de grijă, vesel ținând pe drum.
Că ți-s drag e o dilemă, dar ce dragă-mi ești tu mie
Când ridici din al meu suflet ciuturi pline de parfum.

Mai privesc în jur oleacă și-am văzut cum toți confrății
Au crescut în prozodie, au alt farmec, alt mister,
N-aș putea să sec oceane, n-aș putea să mut Carpații
Dar eu simt că port pe aripi cioburi vesele de cer.

Mă găsești prin crizanteme. Ard, și-n Nai-ul enigmatic
Versul meu poartă pecetea bisturiului pe cord,
Dar rămân la fel de rece ca vulcanul viu, sălbatec,
Sau fierbinte ca și gheața din banchiza de la Nord.

Dar mi-e dragă viața, dragă, ca cireașa timpurie
Ce se coace prin lumină la sfârșitul lunii Mai,
Că ți-s drag e o dilemă, dar ce draga-mi ești tu mie,
Muza mea cu ochii albaștrii și cu brațele de Rai.

Azi mi-am așezat destinul, chiar și mugurii și crinii
Doar la tine-n bățatură în altarul cifrei Doi.
În genunchi îți cer, iubito, n-asculta ce zic străinii
Care vor să pună-n scenă o Golgota pentru Noi.

Muză veselă și tristă, eu nu vreau, în voia sorții,
Să mă lași în gerul aprig ca pe-un miel abia fătat.
Pot sorbi ca și Socrate voluptatea rece-a morții,
Dar nu vreau să mă sacrifici cât am sufletul curat!

14.03.2016